

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 71 0 P 192008 21 Rev 2
Banjaluka, 05.05.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužilaca B.V. i B.-B. D. iz B., koje zastupaju punomoćnici Č.A. i D.S. iz Zajedničke advokatske kancelarije u B., protiv tužene U.b. a.d. B., koju zastupa punomoćnik K.N., advokat iz Advokatske firme S. o.d. B., radi isplate, odlučujući o reviziji tužene izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 192008 19 Gž 3 od 28.09.2020. godine, na sjednici održanoj dana 05.05.2021. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se usvaja, obje nižestepene presude se preinačavaju u usvajajućem dijelu tako što se odbija tužbeni zahtjev tužilaca.

Odluka o troškovima parničnog postupka preinačava se tako što se tužioci obavezuju da tuženoj na ime troškova cijelog postupka plate iznos od 21.119,00 KM.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 192008 18 P 2 od 20.08.2019. godine, obavezana je tužena da tužiocima na ime materijalne štete isplati ukupan iznos od 105.000,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 22.03.2019. godine pa do isplate, sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude (stav 1. izreke).

Tužioci su odbijeni sa dijelom tužbenog zahtjeva za nadoknadu štete preko dosuđenog iznosa, kao i sa potraživanjem zakonske zatezne kamate od 01.01.2015 godine do 22.03.2019. godine, kao neosnovanim (stav 2. izreke).

Obavezana je tužena da tužiocima nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 12.383,35 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja tj. od 20.08.2019. godine pa do isplate, sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude, dok se tužioci odbijaju sa dijelom zahtjeva za naknadu troškova postupka, preko dosuđenog iznosa, kao neosnovanim (stav 3. izreke).

Rješenjem sadržanim u presudi Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 192008 18 P 2 od 20.08.2019. godine, tužba tužilaca u dijelu tužbenog zahtjeva koji glasi: „Nalaže se tuženoj U.b. a.d. B. da tužiocima, kao svojim dioničarima sa 150 prioriternih akcija klase „C“ isplati dospjele a neisplaćene dividende iz dobiti za period od 01.01.2002. do 31.12.2014. godine u ukupnom iznosu od 97.829,48 KM, kao i obračunatu zakonsku zateznu kamatu na dan 31.10.2015. godine

u iznosu od 37.639,56 KM i zakonsku zateznu kamatu na iznos od 97.829,48 KM počev od 01.11.2015. godine pa do isplate u roku od 15 dana od dana donošenja presude“, je odbačena (stav 4. izreke).

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 192008 19 Gž 3 od 28.09.2020. godine, koja je u pogledu datuma donošenja ispravljena rješenjem Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 192008 19 Gž 3 od 06.11.2020. godine, žalba tužene je odbijena i presuda Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 192008 18 P 2 od 20.08.2019. godine u pobijanom dosuđujućem dijelu (stav 1. i dio stava 3. izreke), potvrđena.

Odbijen je zahtjev tužene da se obavežu tužioci da joj nadoknade troškove žalbenog postupka u iznosu od 2.029,00 KM.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobija tužena iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji i pobijana presuda preinači.

U odgovoru na reviziju tužilac predlaže da se revizija odbije.

Revizija je osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužilaca da se obaveže tužena da im kao svojim dioničarima isplati ukupan iznos od 174.711,51 KM tj. za svaku dionicu klase „C“ od broja ... do ... po 1.164,74 KM (stav I), te da im isplati za 150 prioriternih akcija „C“ klase dospjele a neisplaćene dividende iz dobiti u periodu od 01.01.2002. do 31.12.2014. godine u ukupnom iznosu od 97.829,48 KM sa kamatom obračunatom 31.10.2015. godine u iznosu od 37.639,56 KM i zakonskom kamatom od 01.11.2015. godine do isplate (stav II), te zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio da je pravni prednik tužene B.b. d.d. B. emitent druge emisije prioriternih dionica na donosioca serije „C“, nominalne vrijednosti svake dionice 2.000,00 dinara; da je na dionicama naznačeno da svake kalendarske godine skupština banke utvrđuje dobit koja se raspoređuje tako da imaoćima prioriternih dionica pripada prioriterna godišnja dividenda koja se isplaćuje u roku od 30 dana po usvajanju godišnjeg obračuna banke, koja je jednaka visini kamate na depozite stanovništva oročene na tri godine uvećano za 1 procentni poen, sa pravom prvenstva naplate imaoća dionice u odnosu na imaoće redovnih dionica; da prema potvrđi B.b. d.d. B. broj ... od 16.07.1991. godine SZR K.c. posjeduje 150 prioriternih dionica druge emisije serije „C“ B.b. d.d. B. od serijskog broja: ... do serijskog broj ..., sa nominalnom vrijednošću jedne dionice 2.000,00 dinara, ukupno 300.000,00 dinara i da je kao njihov prvi vlasnik upisan u knjigu prioriternih dionica koje glase na donosioca; da je prema rješenju nadležnog organa B.D. odobreno obavljanje samostalne djelatnosti u SZR K.c. tako da je ovo lice vlasnik te radnje; da je vještak ekonomske struke 12.11.2015. godine sačinio nalaz i mišljenje i na osnovu uvida u dokumentaciju tužene izvršio obračun dividende iz dobiti od 2002. zaključno sa 2014. godini u iznosu od 97.829,48 KM i zakonsku zateznu kamatu na dividende od dospijeaća do dana vještačenja u iznosu od 37.639,56 KM, te da po posljednjem godišnjem obračunu knjigovodstvena vrijednost jedne akcije na dan 31.12.2014. godine iznosi 1.164,74 KM, što za sve akcije iznosi 174.717,51 KM, a na dan 30.06.2015. godine 186.976,81 KM; da je tužena dopisom od 08.07.1999. godine obavijestila

advokata D.K. o stanju akcija SZR K.c., te navela da je sa 31.12.1998. godine stanje akcija SZR K.c. nula u dinarima i u KM; da je prema početnom bilansu stanja B.b. d.d. B. na dan 30.06.1998. godine, a po rješenju o odobravanju početnog bilansa od 08.07.1999. godine akcionarski kapital banke 15.931.318 KM, da je ukupni kapital 53.080.866 KM, a ukupne obaveze i kapital 588.240.218 KM; da je kod tužene prema pregledu akcionara na dan 30.06.1998. godine registrovan 231 akcionar sa ukupnom vrijednošću akcija od 15.931.318 KM; da je prema Odluci Skupštine banke od 09.06.1994. godine ovlašten Upravni odbor da izvrši revalorizaciju trajnog kapitala banke i da se uknjižavanje sredstava osnivačkog fonda izvrši na pojedinačne vlasnike redovnih dionica o čemu se isti trebaju obavijestiti; da je odobren Program privatizacije B.b. d.d. B. i data saglasnost za zaključenje ugovora o kupovini i prodaji akcija kupcu V.m. B. za kupovnu cijenu ukupnog kapitala banke 84% u iznosu od 100.000 KM; da su B.V. i B.B.D. zakonski nasljednici ranijeg tužioca B.D. koji je u predmetnoj pravnoj stvari tužbu podnio 26.04.2012. godine; da iz nalaza vještaka ekonomske struke S.Č. od 01.04.2019. godine slijedi da su prioritetne dionice na dan izdavanja 01.07.1990. godine imale nominalnu vrijednost 2.000,00 dinara, na dan 16.01.2002. godine imale vrijednost od 0,00 KM, da se na dan 01.07.1990. godine osnovni kapital banke sastojao od 63.000 dionica ukupne vrijednosti 126.000.000,00 dinara, odnosno 17.597.765,36 DEM, dok je na dan izrade nalaza i mišljenja osnovni kapital banke sastoji od 138.650 akcija ukupne vrijednosti 97.055.000,00 KM i da je predmetnih 150 dionica činilo 0,24% kapitala banke na dan 01.07.1990. godine nominalne vrijednosti od 41.899,44 DEM, dok je 150 akcija na dan izrade nalaza i mišljenja činilo 0,11% kapitala banke i imalo bi nominalnu vrijednosti 105.000,00 KM.

Polazeći od toga da tužena kao emitent hartija od vrijednosti nije izvršila svoju obavezu iz člana 6. Zakona o hartijama od vrijednosti ("Sl. Glasnik RS" br. 4/02 – prečišćeni tekst) po kome je bila obavezna navedene hartije od vrijednosti registrovati u Centralnom registru hartija od vrijednosti u skladu sa odredbama Zakona o Centralnom registru hartija od vrijednosti („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 24/98) i propisa donesenih na osnovu tog Zakona, prvostepeni sud nalazi da zbog pretrpljene materijalne štete koju im je prouzrokovala tužena svojim nečinjenjem, tužioci osnovano od tužene traže da im nadoknadi navedenu štetu.

Visinu materijalne štete prvostepeni sud je utvrdio na osnovu nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke S.Č., datog u ponovnom postupku, iz koga proizlazi da je na dan izrade nalaza 21.03.2019. godine predmetnih 150 dionica u vlasništvu tužilaca činilo 0,11% kapitala banke i imalo nominalnu vrijednost u iznosu od 105.000,00 KM, pa je tužiocima dosudio iznos od 105.000,00 KM pozivom na odredbu člana 189. Zakona o obligacionim odnosima („Sl. list SFRJ“ broj 29/78, 39/85 i 57/89, te „Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/05, u daljem tekstu ZOO), dok je zahtjev tužilaca preko dosuđenog iznosa odbio. Na dosuđeni iznos štete prvostepeni sud je tužiocima dosudio zakonsku zateznu kamatu od 22.03.2019. godine, kao prvog narednog dana od dana izrade nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke S.Č., pa do isplate, dok je zahtjev za zakonsku zateznu kamatu od 01.01.2015. godine pa do 22.03.2019. godine, odbio.

Takođe, prvostepeni sud je našao da nije osnovan prigovor zastare potraživanja materijalne štete u smislu odredbe člana 376. ZOO, jer je materijalna šteta za tužioce nastala kao posljedica propuštanja tužene da najkasnije do 23.07.1999. godine registruje dionice pravnog prednika tužilaca prema odredbama Zakona o hartijama od vrijednosti, a cijeneći da su tužioci, kao zakonski nasljednici iza pokojnog B.D. koji je podnio tužbu sudu za naknadu štete dana

26.04.2012. godine, za obim i visinu štete, a samim tim i za samu štetu saznali tek danom provedenog vještačenja u toku prethodnog postupka po vještaku ekonomske struke D.O. 12.11.2015. godine, kada je visina štete i utvrđena, a time i za odgovornost tužene za naknadu iste.

S obzirom da je u prethodnom postupku o stavu II tužbenog zahtjeva tužilaca, kojim su tražili da se obaveže tužena da im kao svojim dioničarima sa 150 prioriternih akcija klase „C“ isplati dospjele a neisplaćene dividende iz dobiti za period od 01.01.2002. do 31.12.2014. godine u ukupnom iznosu od 97.829,48 KM, kao i obračunatu zakonsku zateznu kamatu na dan 31.10.2015. godine u iznosu od 37.639,56 KM i zakonsku zateznu kamatu na iznos od 97.829,48 KM počev od 01.11.2015. godine pa do isplate, pravosnažno presuđeno, prvostepeni sud je, saglasno odredbi člana 67. stav 1. tačka 4. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP), tužbu tužilaca u odnosu na potraživanja iz stava II tužbenog zahtjeva, odbacio.

Drugostepeni sud je žalbu tužene odbio i prvostepenu presudu u pobijanom dosuđujućem dijelu (stav 1. i dio stava 3. izreke) potvrdio, temeljem odredbe člana 226. ZPP.

Obrazložio je da je pravilan zaključak prvostepenog suda da prednik tužene kao emitent nije ispunio svoju dužnost i dionice na donosioca pravnog prednika tužilaca nije upisao u Centralni registar hartija od vrijednosti, čime je onemogućio pravnog prednika tužilaca kao vlasnika i imao dionica da stiče prava i obaveze iz hartija od vrijednosti i da njima raspolaze, te da postoji odgovornost tužene za nadoknadu štete u smislu odredbi člana 154, 155. i 158. ZOO, jer šteta, odnosno umanjenje imovine tužilaca postoji i ona je nastala protivpravnom radnjom emitenta koji je propustio da dionice na donosioca upiše u Centralni registar, te da postoji uzročna veza između propuštanja emitenta i nastanka štete u vidu izgubljene dobiti.

Što se tiče istaknutog prigovora zastarjelosti drugostepeni sud navodi da je i revizioni sud zauzeo stav da tužena prigovor zastarjelosti nije isticala u prvostepenom postupku, pa da je njegovo isticanje u žalbi pravilno sankcionisao drugostepeni sud kao protivno odredbi člana 207. ZPP.

Odluke nižestepениh sudova u pobijanom usvajajućem dijelu nisu pravilne.

Predmet pobijanja u ovom revizionom postupku je odluka o zahtjevu tužilaca za naknadu materijalne štete, koji zahtjev tužiocu temelje na tvrdnjama da im je tužena prouzrokovala materijalnu štetu, iz razloga što nije izvršila svoju obavezu da Centralnom registru hartija od vrijednosti prijavi dionice vlasništvo prednika tužlaca, bez koje prijave se oni nisu mogli upisati kao vlasnici tih dionica kod Centralnog registra hartija od vrijednosti i nisu se mogli koristiti svojim pravom koje im po tom osnovu pripada, pa ni mogli trgovati svojim akcijama.

Prema provedenim dokazima nesporno da je prednik tužilaca posjedovao navedene akcije i kao njihov prvi vlasnik upisan u knjigu prioriternih akcija banke koje su nakon njegove smrti prenesene na njegove nasljednike, a sada tužioce B.V. i B.B.D. koji su vlasnici dionica od broja ... do broja ... koje je izdao prednik tužene kao emitent.

Emisija dionica u konkretnom slučaju izvršena u vrijeme važenja Zakona o vrijednosnim papirima („Službeni list SFRJ“ broj 64/89 i 29/90, dalje: ZVP). Kasnije donesenim Zakonom o hartijama od vrijednosti („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 24/98 – u daljem tekstu ZHV, sa izmjenama 18/99 i 37/01), uređen je postupak trgovanja hartijama od vrijednosti, postupak novih emisija i promet hartija od vrijednosti koje će biti emitovane po tom zakonu (član 8-25), hartija od vrijednosti koje se emituju u postupku privatizacije (član 114.), kao i hartija od vrijednosti koje su emitovane prije njegovog stupanja na snagu (23.07.1998. godine).

U odredbi člana 113. ZHV propisao je da je hartije od vrijednosti emitovane u materijalizovanom obliku prije stupanja na snagu ovog zakona, emitent dužan deponovati u skladu sa članom 5. ovog zakona, najkasnije u roku od godinu dana od stupanja na snagu ovog zakona (stupio na snagu 23.07.1998. godine). Odredba člana 5. ovog zakona propisivala je obavezu da hartije od vrijednosti koje se emituju moraju biti registrovane kod Centralnog registra hartija od vrijednosti (dalje: CRHV), koji je osnovan posebnim Zakonom o Centralnom registru hartija od vrijednosti („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 24/98).

Prema tome, pravilan je zaključak nižestepenih sudova da je tužena bila u obavezi da hartije od vrijednosti emitovane u materijalizovanom obliku prije stupanja na snagu ovog zakona, pa i one prednika tužilaca, deponuje kod CRHV najkasnije u roku od godinu dana od stupanja na snagu ovog zakona (najkasnije do 23.07.1999. godine), što je izjednačeno u ovom slučaju sa registracijom hartija od vrijednosti.

Nesporno je da je tužena u procesu privatizacije državnog kapitala u bankama sačinila početni bilans stanja na dan 30.06.1998. godine prema Zakonu o početnom bilansu stanja u postupku privatizacije državnog kapitala u bankama („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 24/98) i iskazala akcionarski kapital u iznosu 15.931.318 KM, te da je prema pregledu akcionara na dan 30.06.1998. godine registrovan 231. akcionar sa ukupnom vrijednošću akcija od 15.931.318 KM, među kojima nije SZR K.c., vlasništvo prednika tužilaca, što ukazuje da tužena nije tada u CRHV deponovala dionice prednika tužilaca, što je bila njena obaveza po zakonu.

Neosnovani su navodi tužene da nije imala nikakve podatke o tim dionicama na donosioca, pa čak ni da one postoje. To je suprotno potvrdi emitenta – prednika tužene broj ... od 16.07.1991. godine kojom se od strane B.b. d.d. B. potvrđuje da SZR K.c. B.L. posjeduje 150 prioriternih dionica 2. emisije – serije „C“ B.b. d.d. B. sa nominalnom vrijednošću jedne dionice Din. 2.000.-, što ukupno iznosi 300.000,00 dinara, da je SZR K. upisan kao prvi vlasnik dionica u knjigu prioriternih dionica koje glase na donosioca i izdate su u apoenima od 2.000 dinara i kontrolnim brojem od ... – ..., te da ova potvrda služi kao dokaz prvog vlasnika prioriternih dionica 2. emisije B.b. d.d. B.L..

Nasuprot navedenom, revizijom se osnovano ukazuje da odluke nižestepenih sudova nisu pravilne u pogledu ocjene prigovora zastarjelosti potraživanja.

U ovoj parnici u toku postupka koji je prethodio donošenju pobijane i prvostepene presude od 20.08.2019. godine, o zahtjevima tužilaca (I i II) odlučeno je presudom Osnovnog suda u Banjaluci od 24.12.2015. godine, a u toku tog postupka tužena u pogledu zahtjeva za naknadu materijalne štete (stav I tužbenog zahtjeva), nije isticala prigovor zastarjelosti potraživanja, već u žalbi na prvostepenu presudu od 24.12.2015. godine.

Međutim, kada je odlukom Vrhovnog suda Republike Srpske od 12.12.2017. godine drugostepena odluka Okružnog suda u Banjaluci od 17.03.2017. godine ukinuta u pobijanom dosuđujućem dijelu (odluke o naknadi materijalne štete) i predmet vraćen drugostepenom sudu na ponovno suđenje, rješenjem Okružnog suda u Banjaluci od 24.08.2018. godine presuda Osnovnog suda u Banjaluci od 24.12.2015. godine ukinuta je u dosuđujućem dijelu i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

U ponovnom postupku, na pripremnom ročištu održanom 20.02.2019. godine, tužena je istakla prigovor zastarjelosti potraživanja materijalne štete, kod koga je ostala i na ročištu za glavnu raspravu 27.05.2019. godine.

Odredbom člana 376. stav 1. ZOO propisan je subjektivni rok za potraživanje naknade štete koji iznosi tri godine i počinje teći od dana saznanja oštećenog za štetu i lice koje je štetu počinilo. Stavom 2. ovog člana propisan je objektivni rok zastarjelosti koji iznosi pet godina i računa se od dana kada je šteta nastala. Subjektivni rok zastarjelosti teče unutar objektivnog roka i vezuje se za momenat saznanja za štetu i štetnika. Saznanje za štetu predstavlja saznanje o postojanju štete, a saznanje za lice koje je učinilo štetu predstavlja momenat kada su oštećenom dostupni podaci o ličnosti štetnika, s potrebnim podacima za preduzimanje odgovarajućih radnji u svrhu ostvarivanja naknade štete.

Zastarjelošću (član 360. stav 1. ZOO) prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obaveze (pod uslovom da tuženi ističe prigovor), što znači da tužilac po proteku zastarnih rokova unutar kojih nije ostvarivao pravo na naknadu štete, gubi pravo da ostvaruje naknadu štete koja mu je nastala.

Pogrešan je zaključak prvostepenog suda da su tužioci, kao zakonski nasljednici iza pokojnog B.D. koji je podnio tužbu sudu za naknadu štete dana 26.04.2012. godine, za štetu saznali tek danom provedenog vještačenja u toku prethodnog postupka po vještaku ekonomske struke D.O. 12.11.2015. godine.

Takođe, osnovano se revizijom prigovara razlozima pobijane drugostepene presude u pogledu odgovora drugostepenog suda na žalbene prigovore tužene u pogledu ocjene prvostepenog suda prigovora tužene o zastarjelosti potraživanja - da je i revizioni sud zauzeo stav da tužena prigovor zastarjelosti nije isticala u prvostepenom postupku, pa da je njegovo isticanje u žalbi pravilno sankcionisao drugostepeni sud kao protivno odredbi člana 207. ZPP.

Takvi navodi ovog revizionog suda u odluci od 12.12.2017. godine odnosili su se na stanje činjenica i prigovora (pa i zastarjelosti) koji su bili istaknuti u prethodnom postupku, kada tužena nije u prvostepenom postupku istakla prigovor zastare materijalne štete.

Međutim, u ponovnom postupku, nakon ukidanja prvostepene presude, tužena je istakla prigovor zastarjelosti potraživanja materijalne štete, što je prema odredbama ZPP mogla da učini u prvostepenom postupku, sve do zaključenja glavne rasprave, jer se ovaj prigovor ne može isticati u žalbi ukoliko nije iznijet pred prvostepenim sudom.

Kako je materijalna šteta za tužioce nastala kao posljedica propuštanja tužene da najkasnije do 23.07.1999. godine registruje dionice pravnog prednika tužilaca prema odredbama Zakona o hartijama od vrijednosti, kada je prednik tužilaca mogao imati saznanje o nastaloj šteti i učiniocu, od 23.07.1999. godine je počeo da teče rok zastarjelosti potraživanja, te je do podnošenja tužbe 26.04.2012. godine (trinaest godina) protekao i subjektivni i objektivni rok

zastarjelosti iz člana 376. ZOO, odnosno prošao rok u kojem su tužioci mogli zahtjevati naknadu štete putem suda (član 360. stav 2. ZOO). Shodno tome, zbog zastarjelosti potraživanja, valjalo je odbiti tužbeni zahtjev tužilaca za naknadu materijalne štete.

Slijedom navedenog, osnovano se revizijom ukazuje da su odluke nižestepenih sudova u pogledu istaknutog prigovora zastarjelosti potraživanja naknade štete zasnovane na pogrešnoj primjeni materijalnog prava, te je o reviziji odlučeno kao u izreci na osnovu odredbe člana 250. stav 1. ZPP.

Kako su odluke nižestepenih sudova preinačene, to je ovaj sud odlučio o troškovima cijelog postupka na osnovu odredbe člana 397. stav 2. ZPP, a u vezi sa članom 386. stav 1. i članom 387. ZPP. Obavezani su tužioci da tuženoj, koja je uspjela sa revizijom, naknade na ime troškova cijelog postupka iznos od 21.119,00 KM, što se odnosi na ime sastava odgovora na tužbu 350 bodova odnosno 700,00 KM, zastupanja na održanim ročištima (11.04.2014, 18.05.2015, 02.06.2015, 24.11.2015, 20.02.2019 i 27.05.2019. godine) po 700,00 KM, na ročištima odgode (25.08.2015, 07.10.2015 i 04.04.2019. godine) po 350,00 KM, za sastav žalbe od 27.01.2016. godine 1.050,00 KM, za sastav revizije od 17.05.2017. godine 1.050,00 KM, uvećano za paušal 2.012,00 KM, PDV 1.710,00 KM, za taksu na žalbu i reviziju 6.988,44 KM, vještačenje 330,00 KM, te za sastav revizije od 08.12.2020. godine sa PDV 2.029,00 KM, shodno tarifnim brojevima 2. i 12. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata ("Službeni glasnik RS" broj 68/05).

Tuženoj nisu priznati troškovi sastava odgovora na žalbu tužioca od 01.03.2016. godine, koji nisu bili nužni za vođenje parnice.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić